

RUỘNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

(1 Côr. 3: 9)

MỤC-SƯ LÊ-NGỌC-ANH, FAIFOO

RUỘNG của Đức Chúa Trời là gì? Ruộng của Đức Chúa Trời không phải là vật-chất như đất sét và bùn, là vật không sống-động, bèn là vật có sống-động, thánh-khiết, khôn-ngoa, và đủ mọi đức-tánh tốt của Đức Chúa Trời ban cho. Tức là anhem và tôi vậy.

Hôm nay chúng ta suy-nghĩ về ruộng của Đức Chúa Trời là chúng ta.

1) Ruộng phải được khẩn-trưng

Ruộng nguyên là những khoảnh đất hoang-vu, rậm-rạp, đầy cỏ cây, gai-gốc, âm-khí nặng-nề; những khách du-lịch, người thương-mãi, không ai để ý đến. Nhưng những gã nông-phu giàu-tinh-thần khai-khẩn, không muốn để cho những khoảnh đất ấy cứ hoang-vu mãi, bèn dốc chí nông-phu, dùng nông-khí, không quản công-lao, không ngại mỗi-một, mướn màn trời chiếu đất, chịu nắng lửa mưa dầm, ra công khai-khẩn cho những khoảnh đất hoang-vu thành ra ruộng, rồi trung-nhận để lưu lại cho hậu-thế. Quý-báu thay công-lao của gã nông-phu!

Chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời cũng vậy. Chúng ta ngày trước cũng không khác gì những khoảnh đất hoang-vu rậm-rạp, đầy cỏ cây, gai-gốc với các thứ ác-khí nặng-nề, tức là các thứ tội-lỗi, gian-ác, gớm-ghe không bút nào tả cho xiết. Thế-gian không ai thương-xót và không ai có thể cứu chúng ta ra khỏi địa-vị hoang-vu ghê-gớm ấy. Vì «chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác, vì ở dưới trời chẳng có danh nào khác ban cho

loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.»

Nhưng Đức Chúa Trời từ-ái đoái thương đến chúng ta, ban Con Một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus, giảng-sanh xuống thế-gian. «Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình-đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm-giữ. Chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi-tớ và trở nên giống như loài người.» Ngài hạ mình xuống đến địa-vị thấp-hèn, chịu bạc-dãi đủ cách, chịu nghèo-khổ đến đều, mướn trời làm màn, mướn đất làm chiếu, ngày chịu nắng lửa mưa dầm, đêm chịu sương mờ tuyết lạnh, sống nương thân không định chốn, chết mai-tàng phải mướn mồ. Chính Ngài phán rằng: «Con cáo có hang, chim trời có ổ, song Con Người không có chỗ mà gối đầu.»

Và Ngài «tự hạ mình xuống, vâng-phục cho đến chết, thậm-chí chết trên cây thập-tự.» Ngài chết trên cây thập-tự, đau-dớn không bút nào tả cho xiết. Ngài bị treo giữa kiên-khôn vũ-tru hàng mấy tiếng đồng-hồ, đầu chịu đội mũ bằng gai, tay chơn bị đóng đinh bằng sắt, huyết chảy ra lai-lãng. Ngài chịu chết như thế là «vì tội-lỗi của chúng ta... và vì sự gian-ác của chúng ta.» Nên chỉ chúng ta ăn-năn tội và tin-cậy đến công-lao huyết-báo trên Thập-tự-giá, thì Ngài ban cho quyền-thập-phẩm khiến chúng ta là kẻ đẩy tội-ác, như khoảnh đất hoang-vu đầy gai-gốc, được xưng công-hình, được trở nên

thành-sạch, được dâng danh vào Sách Sự Sống, và được chứng-nhận là ruộng của Đức Chúa Trời hầu-hồi.

Quyền-năng thay là công-lao của Thập-tự-giá! Chúng ta thử xem cái hình chữ «điền» là ruộng, thì thấy có ý-nghĩa rất hay: Nó trước là một khoảnh hoang-vu, khi nào có chữ «thập» chiếm vào lòng nó, thì nó thành ra chữ «điền» là ruộng. Trước chúng ta vốn như là một khoảnh hoang-vu, nhưng nhờ công-lao của Thập-tự-giá, mà được thành ra ruộng của Đức Chúa Trời.

«Khen thay tài gã nông-phu,
Ru công khai-khẩn hoang-vu thành điền!»

2) Ruộng phải có bờ-cối chắc-chắn

Ruộng có bờ-cối là luật thiên-nhiên, vì bờ-cối là để bảo-vệ cho ruộng khỏi bị xâm-lãng, và để-phòng cho khỏi bị cái nạn ruộng dâu hóa biển. Vì thế nên xưa nay kẻ ai có ruộng, thì phải đắp bờ cho kiên-cố. Chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời, cũng phải có bờ-cối thiêng-liêng kiên-cố.

Bờ-cối thiêng-liêng của chúng ta là gì? Là lẽ thật của Đức Chúa Trời. Đời chúng ta sống trong lẽ thật, nết hưng bằng lẽ thật, lấy lẽ thật làm bờ-cối, thì lẽ thật bảo-vệ chúng ta khỏi bị ma- quỷ và thế-gian xâm-lãng, và cũng khỏi bị chìm-dắm với trào-lưu của xã-hội vô-tin. Mặc dầu có cơn dâu bể đa- đoan, gió mưa ác-nghiệt, hay là lũ kiến xoi hang, thì chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời, cũng không như thấy cảnh tang-thương đáng tiếc.

Chúng ta thấy có người tin-dõ giữ đủ các lẽ-nghi của Giáo-Hội, còn đối với lẽ thật của Chúa, thì không hết lòng cầu-nguyện, học-tập, kê-cứu cho hiểu-hiểu và vững-giữ làm theo, nên chỉ hề gặp trận mưa ác-nghiệt của ma- quỷ, thì liền chìm-ngập như ruộng không bờ. Cũng có người tin-dõ ăn-ở gần giống như đứa con phá cửa, là vì họ không lấy lẽ thật làm bờ-cối cho

đời họ, cứ tu-do buông-tưởng theo hồn-tánh xác-thịt. Chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời, phải đắp bờ-cối bằng lẽ thật cho chắc-chắn.

«Khuyên ai ruộng phải đắp bờ,
Phòng cơn dâu bể bất-ngờ xảy ra.»

3) Ruộng phải được nướm (ngấm) nước luôn

Ruộng thì có nước, là lẽ tất-nhiên, nhưng giữa mùa nông cũng có khi bị sức nóng của mặt trời quá độ, làm cho nhiều đám ruộng bị nước khô đất cứng; nếu cứ để như vậy, thì ruộng ấy không thể có hoa-màu rực-rỡ và kết-quả rườm-rà, chỉ thấy sự khô-héo, ầu-sầu, thất-vọng. Vậy nên lúc giữa mùa, nếu ruộng bị khô nước, thì phải siêng-năng, thức khuya dậy sớm, tát nước vào ruộng luôn, để cho ruộng được nướm nước.

Chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời, lẽ tất-nhiên là có nước, là Đức Thánh-Linh (Sứ 2: 38). Chúng ta đã ăn-năn tội, tin Đức Chúa Jesus và nhận danh Ngài mà chịu báp-têm, thì được nhận-lãnh sự ban cho Đức Thánh-Linh. Nhờ Ngài mà sống, được Ngài dắt-dẫn, dạy-dỗ và an-ủ; nhưng có khi bị nhiệt-độ của tánh xác-thịt bốc lên, làm cho ruộng chúng ta khô-tất nước, là Đức Thánh-Linh. Đương giữa mùa nếu ruộng chúng ta bị khô, thì phải thức khuya dậy sớm, ăn-cần tát nước vào cho ruộng ta được nướm nước. Chúng ta có phép được gọi-nhuần nước, là Đức Thánh-Linh, vì Đức Chúa Cha đã hứa: «Trong những ngày sau-rốt, Ta sẽ đổ Thần Ta khắp trên mọi xác-thịt, con trai và con gái các ngươi đều sẽ nói tiên-tri, bọn trai-trẻ sẽ thấy chiêm-lạ, và các người già-cả sẽ có chiêm-bao. Phải, trong những ngày đó, Ta sẽ đổ Thần Ta khắp trên các dây-tơ trai và gái. Ta, chúng nó đều nói tiên-tri.» Chúng ta chỉ làm theo phương-pháp của Chúa dạy, thì ruộng ta được gọi-nhuần nước, là Đức Thánh-Linh.

A) *Dâng mình trọn-vẹn (Rô 6: 12)*

Khi chúng ta còn là người có tội, cần Chúa cứu-rỗi thể nào, thì khi chúng ta đã được cứu, cần sự dâng mình trọn-vẹn cho Chúa cũng thế ấy. Vì có sự quyết-định dâng mình trọn-vẹn cho Chúa, thì mới được gọi-nhuần Đức Thánh-Linh. Và có quyền-phép của Đức Thánh-Linh hành-động, thì sẽ sống trong một đời đắc-thắng.

Có người chỉ sống với sự được cứu, mà chưa sống với sự dâng mình, nên đời của họ sống một cách chật-vật, không có sự đổi mới hiền-nhiên, không có sự đắc-thắng vẻ-vang. Xem như thế thì sự dâng mình trọn-vẹn để được gọi-nhuần Đức Thánh-Linh, là điều rất cần, cũng như ruộng giữa mùa cần phải được nướm nước vậy.

B) *Cầu-nguyện đặc-biệt*

Hội-Thánh lúc đầu-tiên có chừng 120 người, được gọi-nhuần Đức Thánh-Linh trong ngày lễ Ngũ-tuần (Sứ 2: 1-4), là vì họ bền lòng hiệp một ý mà cầu-nguyện đặc-biệt trên một cái phòng cao kia, tại thành Giê-ru-sa-lem. Họ cầu-nguyện đặc-biệt về vấn-đề Chúa đã dặn. «Ngài dặn rằng: Đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ đợi Cha đã hứa, là đến các người đã nghe Ta nói.» Ngài cũng từng phán rằng: «Các người là người xấu, còn biết cho con-cái mình vật tốt thay, hưởng chỉ Cha các người ở trên trời, lại chẳng ban Đức Thánh-Linh cho người xin Ngài.» Họ nghe bấy nhiêu lời, rồi họ cầu-nguyện đặc-biệt, nên họ đã được gọi-nhuần Đức Thánh-Linh. Chúng ta muốn được gọi-nhuần Đức Thánh-Linh như ruộng nướm nước, thì phải có sự cầu-nguyện đặc-biệt.

«Giữa mùa đồng-ruộng khô đưng, ruộng là nướm nước, vui mừng biết bao!»

4) *Ruộng phải được cây sâu cuốc bằm*

«Anh em là ruộng của Đức Chúa Trời cấy.» «Hãy cấy cỏ ruộng mới

các người, cỏ gieo trong gai-gốc.» Ruộng phải được nông-khi của nhà nông, là cuốc thép cày gang, cày sâu cuốc bằm, để cho gai-gốc bứt rễ khô mằm, vỡ tan đất cứng. Được như thế thì bột giống gieo vào sẽ đầy hi-vọng mà gặt sự kết-quả một hạt sanh ra một trăm, sáu chục và ba chục (Ma 13: 23).

Chúng ta là ruộng của Đức Chúa Trời, cũng phải được gươm thiêng hai lưỡi chia-xẻ cả tâm-thần, linh-hồn và thân-thể, không khác nào như ruộng được nông-khi cày sâu cuốc bằm, để cho tư-tưởng và ý-định của xác-thịt bị bứt rễ khô mằm, và những điều cố-chấp, cứng-cỏi trong tâm-diễn đều tan-vỡ cả. Được vậy thì chấu-chấn bột giống thiêng-liêng gieo vào, sẽ gặt sự kết-quả mỹ-mãn cho Đức Chúa Trời. Kinh-Thánh chép: «Ai xem gió sẽ không gieo, ai xem mây sẽ không gặt.» Duy ruộng ai được cày sâu cuốc bằm, thì mới gieo được và mới có gặt vậy.

«Thầy tu cuốc bằm cày sâu, thì tu kết-quả, gặt-thầu hơn người.»

5) *Ruộng phải nộp thuế*

Có câu: «Hữu điền tất hữu tô,» nghĩa là «có ruộng, phải có nộp thuế.» Vì vậy, xưa nay trong thế-gian, mỗi thửa ruộng đều có nộp thuế cả. Họ chẳng có một vài thửa ruộng gian-lận không nộp thuế cho nhà-nước, là vì kẻ vô-lương cố-ý gian-lận mà nhập kỷ tư tiên. Ruộng cũng chia ra làm mấy hạng: Hạng nhất, hạng nhì, hạng ba, hạng tư, v. v., tùy theo sự tốt, xấu của nó. Họ chẳng cũng có kẻ khai gian, hạng nhất đem làm hạng ba, hạng nhì đem làm hạng tư, để được nộp thuế nhẹ. Nếu có như vậy, thì những kẻ ấy đều là tội-nhơn trước mặt nhà-nước, vì là ăn cắp thuế của nhà-nước. Ôi! Đời của người đều hoàn-toàn là nhờ ơn nhà-nước, dạy dỗ học-viện, học có học-đường, của cải, mạng sống đều được bảo vệ, an-

LỜI SONG ĐỒN VANG

(Tiếp theo trang 81)

gư lạc-nghiệp, không lo sợ gì; thư
thế mà còn gian-lận, thì thật là không
sống-dàng làm một người dân của
nhà-nước, mà đang phải trung-trị
theo luật-pháp của triều-dinh.

Anh em là ruộng của Đức Chúa Trời
thế nào? Lậu thuế chăng? Lậu thuế
với Đức Chúa Trời thì ma-quỉ nhập
kỷ tư tiêu. Khai gian chăng? Hai
gian với Đức Chúa Trời, thì luật pháp
của Đức Chúa Trời xét-đoan. Nhưng
hễ ai có lòng yêu-mến nước Đức Chúa
Trời, thì chẳng hề có như vậy (hãy
xem Sáng 28 : 22 và Mal. 3 : 9, 10).

Hãy nhớ lại một công-dân của Thiên-
quốc xưa, là Đa-na-hu, vì lòng yêu
nước yêu dân, bán hết ruộng đem

dâng cho Chúa (Sứ 4 : 36, 37). để dưng
vào cuộc truyền «Tin-Lành về nước
Đức Chúa Trời», để cứu kẻ trầm-luân,
thật là một gương sáng để soi chung
thiên-cổ

«Ai không nộp thuế ruộng mình,

Lấy chi cứu-giúp sanh-lich dân-chim ?»

Tóm lại, anh em là ruộng của Đức
Chúa Trời, vì có anh em đã bu-rầy
dến công lao huyết-hậu của Đức Chúa
Jê-sus trên Thập-tự-giá, hãy lấy lễ thật
làm bờ cõi, hãy ân-cần tạt nước cho
nương luôn, hãy chịu cấy sâu cuốc
bẫm, hãy nộp thuế cho hần-hot, thì anh
em là ruộng tốt nhất của Đức Chúa
Trời, và nước Đức Chúa Trời vì có anh
em mà được giàu-có và mạnh-mẽ vậy.